

зумовлене постійним оновленням машинно-тракторних парків сільгосппідприємствами області новою високопродуктивною, багатофункціональною, сільськогосподарською технікою.

На сьогодні в аграрних підприємств Хмельницької області є попит на зернозбиральну техніку, енергонасичені трактори, комплекси для обробітку ґрунту, внесення добрив та посів зернових культур одночасно, що в свою чергу зменшує затрати підприємств по всіх показниках.

Загалом, сільське господарство Хмельницької області, як і весь агропромисловий комплекс країни, характеризується позитивною динамікою щодо зростання основних показників виробничої діяльності. Зважаючи на те, що область не володіє значним промисловим потенціалом, майбутнє регіону в значній мірі залежить від розвитку сільського господарства, тому необхідно створити всі умови – інвестиційні, управлінські, економічні, які будуть сприяти його розвитку.

Список використаних джерел

1. Хмельницька область: URL : <http://www.rada.com.ua/ukr/RegionsPotential/Khmelnysky/> (дата звернення 20.01.2018 року).
2. Сільське господарство Хмельницької області: URL : http://www.adm-km.gov.ua/?page_id=446 (дата звернення 20.01.2018 року).
3. Поряд з ростом обсягів с/г виробництва на Хмельниччині різко падає поголів'я худоби: URL : <https://ngp-ua.info/2018/01/35260> (дата звернення 22.01.2018 року).

Федорчук Наталія

канд. екон. наук, доцент,

Шевчук Жанна

канд. іст. наук, доцент

Подільський державний аграрно-технічний університет

Кам'янець-Подільський, Україна

УКРАЇНА І МІЖНАРОДНИЙ ВАЛЮТНИЙ ФОНД: ПОШУК КОМПРОМІСІВ

У сучасному світі Міжнародний валютний фонд (МВФ), так само, як і Світовий банк, є міжнародною фінансовою інституцією, що займається підтримкою макроекономічної стабільності у світі. Однак, на відміну від Світового банку, діяльність МВФ зосереджена на відносно короткострокових економічних кризах. Світовий банк надає кредити тільки бідним країнам, МВФ може кредитувати будь-яку країну з числа членів, яка відчуває нестачу іноземної валюти для покриття короткострокових фінансових зобов'язань [2].

Україна стала членом МВФ у 1992 р. відповідно до Закону України «Про вступ України до Міжнародного валютного фонду. Міжнародного банку реконструкції та

розвитку, Міжнародної фінансової корпорації, Міжнародної асоціації розвитку та Багатостороннього агентства по гарантіях інвестицій», який було прийнято 3 червня 1992 р. У даний час Україна збільшила свою квоту у Міжнародному валютному фонді на SDR639,8 млн, або на 46,6% – до SDR2011,8 млн (2,796 млрд доларів). Це дасть змогу зменшити виплати України за користування коштами МВФ. Крім того, квота також визначає право голосу держави-члена у рішеннях Фонду і впливає на ліміт фінансування, який вона може отримати від МВФ.

За час співпраці з МВФ Україна отримала 35,2 млрд доларів, а повернула трохи більше 18 млрд. При цьому тільки відсотків наша країна заплатила 2 млрд. 785 млн доларів.

В історії взаємин нашої держави з МВФ є два періоди, коли транші взагалі не надходили – з 2002 по 2007, а також з 2011 по 2013 роки. У перший період стан економіки свідчив про те, що з боргами Україна могла розібратися самостійно. А у другий період ми не виконували зобов'язання з проведення реформ, і це не влаштовувало МВФ.

Сьогодні більшість експертів та аналітиків вважають, що українська економіка останнім часом змогла б обійтися без траншів. Для цього, на їх думку, необхідно налагодити просування українського експорту на іноземні ринки, а також реформувати нашу фінансову систему та подолати корупцію [3].

На жаль, нинішня ситуація в економіці України така складна, що не передбачає наявності безумовно позитивних рецептів і однозначно виграшних методів дії. Досягнення стійкого економічного зростання можливе лише у разі комбінації в розумних пропорціях інституціональних і структурних реформ (на проведенні яких робить акцент Міжнародний валютний фонд) і сучасної промислової політики.

Інструментарій і методика промислової політики мають змінюватися в міру реалізації інституціональних і структурних реформ. У випадку, якщо економіка перебуває в рецесії, це не сприяє швидкості здійснення інституціональних реформ. Але слабкі інститути, у свою чергу, зменшують шанси на успіх промислової політики, тому що важливі державні рішення приймаються не в інтересах народу та держави, а в інтересах «груп впливу» і олігархів. Одне з найголовніших завдань промислової політики нині полягає в створенні обстановки довіри і співробітництва між державою та бізнесом, що й здатне закласти основу для успішного проведення інституціональних перетворень [1].

Тому в нинішніх умовах, хоч би яким складним було виконання вимог МВФ, ми не можемо їх просто різко взяти і відкинути. Дає надію лише той факт, що представники Фонду і нашої країни перебувають у процесі постійного діалогу, який спрямований саме на пошук компромісів.

Список використаних джерел

1. Данилишин Б. Співробітництво з МВФ: проблеми і перспективи. URL : https://dt.ua/macrolevel/spivrobotnictvo-z-mvf-problemi-i-perspektivi_.html (дата звернення: 15.02.2018).
2. Міжнародний валютний фонд: принципи дії і механізм кредитування. URL : http://www.ufin.com.ua/analit_mat/drn/126.htm (дата звернення: 15.02.2018).
3. Скільки Україна заборгувала за 23 роки: що доведеться повернути МВФ. URL : <https://ukranews.com/ua/news/508319-skilky-ukraina-zaborgovala-za-23-roky-shhodovedetsya-povernuty-mvf> (дата звернення: 18.02.2018).